

Двѣстѣ и единѣ (201) топовни гърмежи въз-
вѣстиха на първопрѣстолната столица за рожде-
нието на царствения младенецъ — Великия Князь
Александръ; него сждбата отреди да бжде украсенъ
съ вѣнеца на спасителя за народитѣ подъ тежестъта
на полумѣсеца и озаренъ отъ вѣчната свѣтлина,
сияйния ореолъ на висшата любовъ къмъ ближния.
Той, царствениятъ младенецъ, бѣ спасителтъ и
освободителтъ на българската земя — Царь-Осво-
бодитель. На тоя царственъ младенецъ паметния
великъ славянски синъ прѣдрече боговдѣхновено
земното му послание:

„Москва жива; въ Кремль семья царя;
Народъ, тѣснясь къ ступенямъ алтаря,
На праздникъ великомъ Воскресенья,
Смиренно ждетъ надежды совершенья,
Ждетъ милого пришельца въ Божій свѣтъ . . .
О, какъ у всѣхъ душа заликовала,
Когда молва въ громахъ Москвъ сказала:
Исполненный Создателя обѣтъ!
О, сладкій часъ, въ надеждѣ, въ страхѣ жданный!
Гряди въ нашъ мѣръ, младенецъ, гость желанный!
Тебя узрѣвъ, колѣнопреклоненъ,
Младой отецъ предъ матерью спасенной,
Въ жару любви рыдаетъ, словъ лишень;
Передъ твоей невинностью смиренной
Безмолвная праматерь слезы леть;
Уже Москва своимъ тебя зоветъ . . .
Но какъ понять, что въ часъ сей непонятный
Сбылось съ твоей, младая мать, душой?
О, для нея открылся мѣръ иной.
Твое дитя, какъ вѣстникъ благодатный,